

Tipsa oss!
Skicka ett mejl till
tips@borlangetidning.se

Arkeologen Daniel Leviathan. FOTO: KARL GABOR/TT

De döda talar på begravningsplats

KULTUR Arkeologen Daniel Leviathan tilldelas årets Binfefeldstipendium om 500 000 kronor för sitt arbete med en digital minnesplats.

Genom QR-koder på gravstenar kommer besökare där att få lära känna några av de förintelseöverlevare som kom till Sverige.

Minnesplatsen "Förlorade röster – spåren efter 1945 års räddade" låter besökaren stifta bekantskap med 66 olika förintelseöverlevare, skriver Micael Bindefelds stiftelse i ett pressmeddelande.

Gemensamt är att de alla anlände till Sverige med de så kallade Vita båtarna och att de efter endast en kort tid dukade under till följd av undernäring och sjukdomar. De ligger i dag begravda på Norra judiska begravningsplatsen i Solna.

Binfefeldstipendiet kommer att delas ut på den internationella minnesdagen för Förintelsens offer den 27 januari. (TT)

KRÖNIKA

Föreningsdemokrati är bättre på revolution än äggkastaraktivism

Man kanske skulle skriva lite om aktivism? Då menar jag exemplen - ett lass med hästskit i en stadspark, ett kastat ägg, en demonstration med hatiska inslag.

Vem kastar ägg på en meningsmotståndare och förväntar sig applåder? Vad ska vi säga om stormningen av Kapitolium?

Som tomtebluss vill aktivisterna möta framtiden. Det blir ett jökla sprakande och sedan står de där, som utbrända, gråa pinnar.

Som motvikt och som tur är, har vi ungdomar och karringar och gubbaras strävanden och analyser. Det är de som håller den avgörande humanistiska lågan levande. Det är de som till slut gör skillnad på riktigt och till gagn för folkflertalet.

Dessa kämpar kommer aldrig att åtnjuta samma uppskattning och rubriksättning som den käcke aktivisten, som med påstådd kraft säger ifrån på gator och torg och med välkända attribut och knutna nävar vill signalera, att nu är vi på gång och nästa vecka infaller måndagen troligtvis på en tisdag.

Varför går jag då så hårt åt så kallade aktivister? Jo, för att dom sällan är på plats när det verkligen gäller.

Dom sviker.

Ni vet, som kaffekoppsrevolutionären på jobbet som alltid får nagelträng när konfliktåtgärder diskuteras bland arbetskamraterna.

Ni ska veta att jag har sett detta på nära håll.

Därför lämnar jag gärna aktivisterna därhän och går över till det långsamma och ihärdiga föreningslivet.

Föreningslivet med sina möten, verksamhetsplaner och bubblande kaffekokare, är ju inte några sprakande tillställningar.

Nedsuttna möteslokaler och gamla budskap matar inte direkt den ivrigt gladlyntes själsliga behov och det gäller ju dessutom att i tid komma hem till den där bra serien som börjat på TV4?

Det som är viktigt är att samtalet aldrig upphör. Kom ihåg det. Vi får aldrig ge upp samtalet och lyssnandet, hur hopplös samhällsutvecklingen än kan uppfattas eller te sig.

För egen del har jag varit föreningsaktiv i femtiotvå år och skillnaden som jag av egen kraft har åsamkat samhällsbygget får nog betraktas som försumbar.

För det mesta har det känts som om man har *hållit emot* i den ena änden av en repstump och upptäckt att motståndarna är betydligt flera och starkare i den andra änden. Det gäller att ha bra förfäste.

För mig var det först idrotten, sedan facket och efter det politiken med allt

Den 6 januari tog sig Trumpaktivister hela vägen in i Kapitoliums sammanträdeshallar. Ett stort antal av dem kommer att åtalas för sina metoder. FOTO: MANUEL BALCE CENETA/AP/TT

Folkrörelserna och föreningarna har format Sverige, gjort det till en välfärdsstat och tyvärr också "mekaniserat" tron på de offentliga institutionerna och myndigheterna.

vad det kan innebära i offentlighetens ljus.

Alla vet ju hur politiker är, eller hur?

Egennyttiga, egocentriska, arvdestörsta ordmaskiner som springer på möten, medan vanligt folk får göra rätt för sig.

En klok vän, sa en gång till mig "Det måste du förstå

Leif, nu när du får en ledande roll i politiken så blir du en karikatyr av dig själv - en seriefigur i folks ögon. Någon som man kan säga vad som helst om, utan att det får några som helst konsekvenser".

Han fick rätt! Det demokratiska systemet har tyvärr blivit en spottkopp och anledning till folkligt förakt.

Vi förstår nog inte riktigt vilken skada vi åsamkar oss själva.

Folkrörelserna och föreningarna har format Sverige, gjort det till en välfärdsstat och tyvärr också "me-

kaniserat" tron på de offentliga institutionerna och myndigheterna.

Vad är det inte, som till exempel en kommun förväntas fixa?

Delvis har kommunerna sig själva att skylla, när de tar på sig ett ansvar långt utanför lagstiftade åtaganden. Kommunen är sällan några bra "fixare". Däremot kan kommunen med fördel stödja föreningslivets egenkraft.

Som mångårig deltagare i den politiska debatten är nog ändå den riktigt stora och förväntade upptäckten, att förväntningarna på de kommunala förvaltningarna, är betydligt större hos moderata företrädare, än hos de vänsterpartistiska.

Ja, det är sannerligen en märklig upptäckt.

Lita på dig själv och tro på gemenskapen!

Leif Lindström